Îmâna Kelepçe Vuran Beşerî Korkular

Üveys AKI

Beyan – Mayıs 2010

Bizleri yoktan vâr edip sayısız nimetler bahşeden Allahu Teâlâ Hazretlerine hamd, dünya ve âhiret saâdetine kavuşmamız için bizlere gönderilen Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) e, Âl ve Ashabına Salât ve Selâm olsun.

İslam cemaati; müstekbirlerin korkusunu ve toplum baskısı endişesini hayatından çıkarıp atmış , Allah korkusunu kalplerine yerleştirmiş yürekli ve bilekli dâvâ erlerinden müteşekkil bir topluluktur.

Zira Allahu Teâlâ buyurmaktadır ki;

“Onlar, Allah’ın gönderdiklerini tebliğ ederler ve O’ndan korkarlar, Allah’tan başka kimseden korkmazlardı. Hesap görücü olarak da Allah yeter.”(Ahzap Suresi 39)

İmandan taşıp gelen bu cesâretin mahreci Allah korkusudur. Kitaplarda kahramanlıklarını okuduğumuz Sahabe-i Kirâm, işte bu korkudan neşet eden bir cesaret ile baskı ve eziyetlere göğüs germiş, islâmı eğip bükmeden yaşamış ve tebliğ etmişlerdir.

Kalplerinde beşerî korkuların Allah korkusuna baskın geldiği müminlerin, İslam dâvâsına fayda sağlamayacağı açıktır. Çünki bu gibi kimselerin yaşadıkları islam, korktukları zâlimlerin kendilerine çizdiği dînî çerçevenin dışına asla çıkamayacaktır. Böyle bir islam ise, ashabın anladığı ve yaşadığı İslam değil, bilakis İslam düşmanlarını rahatsız etmeyen, onların razı olduğu bir İslam anlayışı olacaktır.

O halde beşerî korkuları kalbimizden çıkarmadığımız müddetçe islam dâvâsının adamı olamayacağımız açıktır. İslâmı hakkıyla yaşamaya engel teşkil eden bu korku, Allah yolunda verilecek mücadelenin önündeki büyük engellerden biridir. Bunu Kuranın şu ifadesinden de anlıyoruz.

“Daha önce kendilerine, “(savaşmaktan) ellerinizi çekin, namazı kılın, zekâtı verin” denilenleri görmedin mi? Üzerlerine savaş yazılınca, hemen içlerinden bir kısmı; insanlardan, Allah’tan korkar gibi, hatta daha çok korkarlar ve “Rabbimiz! Niçin bize savaş yazdın? Bizi yakın bir zamana kadar erteleseydin ya!” derler. De ki: “Dünya geçimliği azdır. Ahiret ise Allah’a karşı gelmekten sakınan kimseler için daha hayırlıdır. Size kıl kadar haksızlık edilmez.” (Nisa Suresi 77)

İnsanlardan Allah’tan korkar gibi korkanların beşer korkusundan sebep yaptığı yada terk ettiği her ibadet, aslında kula kulluk yapmanın bir ifadesidir. O halde müstekbirlerin korkusunun müminlerin kalplerini kuşatarak onları dinlerinden taviz vermeye ve islam dâvâsından geri durmaya sürüklemesi, Allah’ın emrine muhalefettir, Allah’a isyandır. Zira Kuranı Kerimde **“İnsanlardan korkmayın benden korkun”** (Maide Suresi 44) buyurulmaktadır.

Toplum baskısı, yani toplumun kişiyi kınaması veya **“toplum ne der ?”** kaygısı da İslam dâvâsının ve Sünneti Resulullah’ın ihya edilmesinin önünde engel teşkil eden, müminlerin îmanlarının gereğini yerine getirmesini zorlaştıran, adeta îmanlarına kelepçe vuran beşeri korkulardandır. Bu kaygı zamanla bazı müslümanlarda öyle bir hal almıştır ki, artık onlar islâmı hakkıyla yaşamaya çalışanlara karşı sert, islam düşmanlarına karşı alçak gönüllü ve hoşgörülü hale gelmişlerdir. Halbuki Allahu Teala îman edenlerden, kimsenin kınamasına aldırmaksızın islâmı tavizsiz yaşamalarını ve mücadele etmelerini istiyor ve şöyle buyuruyor;

“Ey îman edenler! Sizden kim dininden dönerse, (bilsin ki) Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah’ı severler. Onlar mü’minlere

karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı güçlü ve onurludurlar. Allah yolunda cihad ederler. (Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. İşte bu, Allah'ın bir lütfudur. Onu dilediğine verir. Allah, lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir."(Maide Suresi 54)

Her şeyin bir bedeli olduğu gibi bu dâvânın da bir bedeli vardır. O bedel ise İslam dâvâsının fedâisi olmaktır. Yani gerektiğinde canını hiçe sayarak kendini, dünyayı hiçe sayarak tüm menfaatlerini bu yolda fedâ edebilmektir. Dâvâ adamı rahat ve menfaat peşinde koşmaz, yalnız dâvâsını düşünür. Zira dâvâ şirk kabul etmez.

Dâvâ adamı ihvanına karşı da fedakardır, cemaat şuuruna sahiptir. Dünya süsünü arzu ederek onlardan asla uzaklaşmaz. Her daim onlarla beraberdir, dâvâ arkadaşlarını kendi nefsine tercih eder. Kısacası dâvâ adamı fena fil-ihvan olandır. Hevâsını ilah edinmiş kimselere boyun eğmeyendir. Bunlar şu ayetler ile Rabbimizin Ümmeti Muhammed'den istediği hasletlerdir.

"Sabah akşam Rablerine, O'nun rızasını dileyerek dua edenlerle birlikte sende sabret. Dünya hayatının zînetini(süsünü) arzu edip de gözlerini onlardan ayırma. Kalbini bizi anmaktan gafil kıldığımız, boş arzularına uymuş ve işi hep aşırılık olmuş kimselere boyun eğme."(Kehf suresi 28)

"Ey imân edenler! Allah Teâlâ' dan korkunuz ve sâdıklar ile beraber olunuz."(Tevbe Suresi 119)

Bundan ziyâdesi sözü uzatmak olur. îman sahiplerine bir âyet dahi yeter.
Ne demişler "**Anlayana sivrisinek saz…**"

Selam hidâyete tâbi olanların üzerine olsun…